

hævede, men som ikke maa oversees, men nødvendigheds maa fastholdes, naar man vil bedømme Kommunalbestyrelsernes Udfræd, den nemlig, at saafremt Hestene af Kommissionen kasseres og nye anstaffes for Distriktets Regning, kan ethvert Medlem af Rægdets Bestyrelse pantses for Beløbet, som dertil medgaaer; det er en af den Slags Bestemmelser, der give Vedkommende fuldkommen Berettigelse til at sikkre sig saa yderligt som muligt, og som de for deres Distrikt kunne forsvare det. Jeg for mit Vedkommende maa som sagt foretrække den foreløbige Lov for det foreliggende Ændringsforslag, fordi jeg i Loven seer et virkeligt Formaal, Hensynet nemlig til Statskassen, hvorimod jeg ikke kan overbevise mig om, at der opnaaes Andet ved at vedtage Ændringsforslaget end at tilvejebringe en Ubillighed og der ved en Uret mod de enkelte Hartkornsbrugere.

Æscherning: Det har glædet mig at høre det ærede Medlem give Fortrinet til den oprindelige Lov; deri ere vi enige, men jeg troer, at saaledes som Sagen nu foreligger, lader det sig ikke gjøre at sætte den igjennem. Det gjør mig ondt, at det ærede Medlem ikke som Ændringsforslag har opstillet den oprindelige Lov; thi jeg skulde ubetinget have forenet mig med ham om at stemme for den. Jeg seer imidlertid, som sagt, ikke, at den ligger for som Ændringsforslag, og jeg har ogsaa kun hørt den ærede Formand nævne Ændringsforslaget af de 15 Medlemmer og de to Underændringsforslag. Det ærede Medlem maa vel lægge Mærke til, at det, man holder fast her, det er Formen, for at man, naar man næste Gang kommer til en lignende Lov, skal tage Statens Tærv mere i vare, end fleet er ved denne Sags Behandling. Og hvorledes er man kommen til at tage Statens Tærv saalidt i vare? Ved det ærede Medlems og hans Venners Bestræbelser. Havde disse ikke fra første Dieblid af været tilstede, saa vilde man ikke have tabt Statens Tærv af Sigte, men det ærede Medlem og de, der dele Mening med ham, have strax seet bort fra Staten og blot taget Hensyn til Yberne. Naar det ærede Medlem, ligesom den ærede Rigsdagsmand for Præstø (S. Andersen), siger, at man skal holde sig til Hestene,

som stilles, og lade dem tagere, saa maa han lægge Mærke til, at man let derved kommer til at faae lutter dyre Heste. Tagationen maa være redelig; Yberne have, naar de have et saa stort Spillerum, som mellem 5 og 9 Mar, og der ingen Sum er, der tillige bestemmer Hestenes Kvalifikationer fra Pengehensynets Side, en stor Interesse i kun at levere Heste, der ere 5 eller 6 Mar gamle, fede, smukke og gode Heste (og dyrt betalte, da de faae deres Penge igjen). Men det, som Staten skal naae under saadanne Omstændigheder, det er, til den billigste Priis at faae Heste, som kunne bruges; for den er den 8 eller 9 Mar gamle Hest, som jeg allerede har sagt forrige Gang, til et Brug som det heromhandlede, fuldt saa god, som den 5—6 Mar gamle. Hvorfor er Værdien af Hesten sat i Loven saaledes som den er — lad den være 170 eller 180 Rd. —, det er for at sige til Yberne: Lader Ier ikke friste til at kjøbe 5—6 Mars Heste for at levere bedre Heste, men hold Ier til ældre Heste, som ere gode nok. Naar man ikke under slige Omstændigheder gaaer denne Vej, saa har man ikke Statens Fordeel for Die: naar man siger: Enhver kan betales den Priis, for hvilken man kan kjøbe en 5—6 Mar gammel Hest, saa vil, under de fleste Omstændigheder, Staten ligesaa godt selv kunne kjøbe; naar den flaaer sine Tilbud op paa forskjellige Steder og siger: Bring mig Heste af den og den Bestaffenhed, saa kjøber jeg, saa vil der komme Heste à tout prix. Men hvorfor betræder Staten ikke den Vej? Fordi den, ved at udstrække Rjebmandskabet til en langt større Overflade, maa vente, at kunne skaffe sig Heste til billigere Rjeb. Hvorfor gaaer den til de forskjellige Udredningsdistrikter og Kommuner? Fordi den venter der at finde dygtige, indsigtfulde Folk, der med den bedste Villie og Ælid og af hderste Evne ville søge at skaffe Staten det fordeelagtigste og billigste Rjeb. Naar Staten derimod, saa at sige, sætter en Præmie for at kjøbe dyrt, saa vil man ikke fremtidig tage den Hensigt i Betragtning, som ligger i disse 150 Rd., eller hvad det kunde blive som Maximum; giver man dem den Overthyding, at en saadan Udtalelse i en Lov fra Regjerings Side ikke kommer i Betragtning, saa er